

**Nr 59.**

*Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 7, 8 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara; given Stockholms slott den 31 januari 1913.*

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att antaga närlagda förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 7, 8 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara ävensom besluta, att de nya bestämmelserna skola träda i kraft å tid, som av Kungl. Maj:t bestämmes.

De till ärendet hörande handlingarna skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kungl. Maj:t förbliver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

**GUSTAF.**

*Theodor Adelswärd.*

## Förslag

till

**Förordning om ändrad lydelse av §§ 7, 8 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.**

### § 7.

1. Rätt till restitution enligt denna förordning avser icke blott varor, som införts direkte från utlandet eller från frihamn eller frilager, utan även varor, som uttagits från nederlag eller från transitupplag eller ankommit såsom omedelbar transitförsändning.

2. Restitution — — — — — restitution.

### § 8.

1. För bevarande av rätt till tullrestitution enligt denna förordning erfordras, att handelsidkare vid varans angivning till förtullning skriftligen anmäler avsikten att begagna sig av sådan rätt.

Då dylik anmälan avser vara, som angivits till förtullning från nederlag, skall, därest icke redan vid varans tullbehandling för uppläggning å nederlag de särskilda upplysningar om densamma vunnits, som äro föreskrivna såsom villkor för rätten till tullrestitution, varan undergå förnyad tullbehandling.

2. Efter — — — — — omförmäles.

### § 12.

Såsom villkor för erhållande av restitution skall i övrigt gälla:

a) att utförelsen — — — — annan tullkammare;

b) att exportangivningsinlagan — — — — förändring;

c) att vederbörande tullkammare, efter exportvarans undersökning och utrönande av den vikt, som jämlikt § 7 mom. 2 skall läggas till grund för restitutionen, samt kollinas plombering ävensom bevakning under transporten till och inlastning i fartyg eller järnvägsvagn eller överlämnande till postverket, härom meddelat attest, vilken såsom verifikation jämte angivningsinlagan och övriga intyg bifogas tullkammarens utgående tulljournal;

d) att utförseln i övrigt verificeras på sätt i § 13 av nådiga förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911 finnes stadgat beträffande varor, för vilka tullrestitution är därstädes medgiven, eller, därest utförseln äger rum med paketpost, på sätt av Konungen särskilt förordnas; samt

e) att vederbörande — — — — begäres.

---

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t  
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 31 januari  
1913.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern STAAFF,  
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve EHRENSVÄRD,  
Statsråden: PETERSSON,  
SCHOTTE,  
BERG,  
BERGSTRÖM,  
friherre ADELSWÄRD,  
PETRÉN,  
STENSTRÖM,  
LARSSON,  
SANDSTRÖM.

---

Härefter anförde departementschefen vidare:

Sedan Kungl. Maj:t den 13 december 1912 på min föredragning av vissa delar av Riksdagens skrivelse den 28 maj 1912 i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara dels ock en i ämnet väckt motion beslutat att i enlighet med det av Riksdagen antagna författningsförslag utfärda förordning i ämnet, tillåter jag mig nu ånyo anmäla Riksdagens berörda skrivelse, i vad densamma avser av Riksdagen hos Kungl. Maj:t gjord anhållan, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning, huruvida vid uppläggande av gods å nederlag sådan kontroll skulle kunna anordnas, att erlagd tullavgift kunde vid godsets utförande restitueras, ävensom, därest utredningen därtill gäve anledning, för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser i sådant syfte.

Enligt § 7 i det vid ovannämnda proposition fogade författningsförslaget kunde rätt till restitution medgivas ej mindre, då varan införts

direkte från utlandet eller från frihamn eller frilager än även, då den uttagits från transitupplag eller ankommit såsom omedelbar transitförsändning. Däremot kunde medgivandet icke avse gods, som uttagits från nederlag. Såsom Riksdagen i sin skrivelse framhållit, grundade sig denna inskränkning i restitutionsrätten därpå, att packhusbehandlingen av på nederlag upplagt gods skett redan före dess uppläggning å nederlaget och att man därvid icke haft anledning att vidtaga de speciella åtgärder, som föranleddes av anmälan om godsets tillämnade återutförelse. Under förmälan att Riksdagen funnit denna omständighet vara avgörande för att rätt till restitution icke för det dåvarande medgäves för gods, som uttagits från nederlag, lämnade Riksdagen författningsförslaget härutinnan oförändrat. Då emellertid något principiellt skäl att från restitutionsförfarandet utestänga sådant gods icke syntes föreligga i nu berörda förhållande, och Riksdagen icke heller eljest kunnat finna, att ur principiell synpunkt hinder borde möta för en sådan utvidgning av tullrestitutionsinstitutet, att även nederlagsgods kunde bliva föremål för restitution, vilken anordning syntes kunna betecknas såsom för handeln synnerligen önskvärd, fann Riksdagen sig böra begära ovanberörda utredning och eventuellt förslag till bestämmelser, åsyftande en sådan utvidgning av sagda institut.

I infortrat gemensamt underdånigt utlåtande den 11 oktober 1912 rörande vissa delar av Riksdagens förevarande skrivelse hava kommerskollegium och generaltullstyrelsen beträffande nu föreliggande fråga anfört, bland annat, följande:

»Att, såsom Riksdagen ifrågasatt, i och för vinnande av angivna syfte vidtaga den genomgående förändring beträffande all uppläggning av gods å nederlag att till allmänt iakttagande påbjuda sådana åtgärder, vilka icke skulle äga någon betydelse för andra fall, än då godset möjligen kunde komma att uttagas för ett reexportlager, synes ämbetsverken icke kunna ifrågakomma. Därest så skedde, skulle till exempel det extra arbetet för utrönande och antecknande av varans handelsbenämning, vilket ansetts erforderligt beträffande gods, avsett för reexport, vara till ingen nytta i de enligt ämbetsverkens förmenande oftast inträffande fallen, då varan ej komme att från nederlag förtullas för reexport. Ämbetsverken hålla nämligen för troligt, att gods, avsett att reexporteras enligt ifrågavarande förordning, högst sällan komme att förtullas från nederlag, ej minst på den grund att för godset då skulle erläggas såväl nederlagsavgift som restitutionavgift med tillhoppa en och en halv procent av tullbeloppet.

Därest emellertid anordningar i syfte att även nederlagsgods kunde bliva föremål för nu ifrågavarande restitutionsrätt skulle anses böra vidtagas, synes detta kunna lämpligare ske genom meddelande av föreskrift, att dylikt gods, vilket med sådan anmälan, som omförmäles i § 8 mom. 1, angåves till förtullning, skulle undergå förnyad tullbehandling, därest sådan erfordrades för vinnande av de ytterligare upplysningar om godset, som, utöver dem, vilka vid första tullbehandlingen

erhållits, kunde vara erforderliga, nämligen angående handelsbenämning och i vissa fall nettovikt av bruttoförtullade varor. Vidtagande av sådana anordningar skulle kunna ske genom ändring av § 7 mom. 1 och § 8 mom. 1 i den av Riksdagen antagna förordningen.»

I anslutning till vad ämbetsverken sålunda anfört hade ämbetsverken utarbetat förslag till ändrad lydelse av nämnda författningsrum. Detta förslag har jag funnit kunna med viss redaktionell ändring läggas till grund för den framställning i ämnet, som jag strax skall tillåta mig göra.

I sitt förenämnda gemensamma utlåtande hava kommerskollegium och generaltullstyrelsen jämväl berört frågan om åvägbringande av ytterligare förändring av nämnda förordning, i syfte att rätt till tullrestitution måtte kunna beviljas jämväl då vara återutföres med paketpost. Härtill hava ämbetsverken föranletts närmast av en till dem remitterad underdånig framställning i ämnet av Stockholms handelskammare den 15 juni 1911, för vilken jag längre fram skall närmare redogöra.

Att det författningsförslag, som var bifogat Kungl. Maj:ts öförmälda proposition, icke innehöll några bestämmelser i nu angivna avseende berodde dels på den omständigheten, att då gällande bestämmelser angående postverkets och tullverkets behandling av paketpost icke innehöllo föreskrifter för vinnande av en effektiv kontroll därå, att en till utlandet destinerad vara verkligen utfördes ur riket, dels ock på det förhållandet, att den frågan tills vidare lämnats öppen, huruvida för tillgodonjutande av rätten till tullrestitution såsom villkor borde uppställas viss minimikvantitet för varans införsel och angivning samt likaledes viss minimikvantitet för varans återutförsel.

Sedan i kungörelsen angående behandling av paketpost från utlandet, utfärdad den 17 juli 1912, den principen blivit för vissa fall godkänd, att gods, som till postverket överlämnats för återutförsel, under vissa förutsättningar skall, utan tullverkets direkta kontroll, från tullverkets sida anses såsom bevisligen utfört, finnes näppeligen något principiellt skäl att utesluta möjligheten till tullrestitution vid återutförsel med paketpost av sådant gods, som eljest är berättigat till tullrestitution enligt förutnämnda förordning och i anslutning därtill utfärdade kungörelser.

En bestämmelse avseende att bereda sådan möjlighet skulle ock i avsevärd grad befördra syftet med förevarande restitutionsinstitut. Denna tanke har särskilt utvecklats av Stockholms handelskammare i dess nyssnämnda framställning, däri anföres, bland annat, följande:

»En stor del av de varor, som tänkas bliva föremål för transitoaffärer, äro just sådana, som hava högt värde i förhållande till vikten eller volymen, såsom vissa

textilvaror, korta varor, pappersvaror och galanterivaror, sålunda varor, som i stor utsträckning sändas såsom postpaket. Särskilt om det gäller att befordra transitohandeln på Ryssland, torde det vara nödvändigt att giva möjlighet till varornas återutförelse med posten, då nämligen postpakettrafiken just för detta land har en ofantlig betydelse.

Orsakerna därtill äro flera. Först och främst äro, på grund av de stora avstånden i Ryssland, järnvägsfrakterna mycket dyra och fraktgodstransporten långsam. Då postportot är enhetligt och varan med posten befordras vida snabbare, föredrar köpmannen helt naturligt att använda sig av detta befordringsmedel. Efter samma taxa kan han sända sin vara till vilken plats som helst inom det stora ryska riket, och han kan således noggrant i förväg kalkylera, vad varan kommer att kosta på mottagningsorten. Att varan hastigt kommer till bestämmelseorten är ju också av stor vikt, särskilt när det gäller säsongartiklar. I Ryssland har man också, enligt vad som uppgivits, vid tullbehandlingen av postpaket en anordning, som i hög grad tilltalar mottagarne. De ankommande postpaketen tullbehandlas nämligen på gränsstationen, under samverkan mellan postens och tullens tjänstemän, utan att adressaten behöver vara närvarande. Därefter gå paketen vidare till bestämmelseorten och utforslas av postverket till adressaten, vilken erhåller paketet mot det belopp, som den bifogade tullräkningen utvisar.

Om sålunda posten i och för sig är ett utomordentligt transportmedel i Ryssland, så är den särskilt av betydelse, då det gäller förbindelser med Sverige. Då vårt land endast på en linje har överenskommelse om samtrafik med de ryska järnvägarna, måste fraktgodset på de mest anlitade förbindelselederna gå genom speditörers händer. Vintertiden, när sjöfarten på Petersburg är stängd, får man för de varor, som över Finland gå till norra Ryssland, till och med anlita mera än en speditör. Som detta givetvis vållar dryga kostnader, blir följden ofta reklamation från kunderna, som ej vilja finna sig i de dyra transportkostnaderna från Sverige, synnerligast som de äro vana att betala mycket mindre vid transport från Tyskland. Därför måste man också vid sändningar från Sverige i hög grad anlita postverket.»

Vad beträffar det för tullrestitutions åtnjutande ifrågasatta villkoret om fastställelse av vissa minimikvantiteter för in- och utförelsen, anförde kommerskollegium och generaltullstyrelsen i sitt gemensamma underdåniga utlåtande, bland annat, följande:

»Redan vid upprättandet hos generaltullstyrelsen av förslag till förteckning å varor, för vilka från tullverkets synpunkt restitutionsrätt skulle kunna medgivas, upptogs frågan om lämpliga minimikvantiteter i nämnda avseenden för de särskilda varorna. Det visade sig emellertid synnerligen svårt att finna antagliga grunder för ett rättvist inbördes avvägande av dessa begränsningar beträffande den stora mångfalden varor, medgivandet skulle gälla, och vid förfrågningar under hand i detta ämne hos olika importörer plägade från deras sida framhållas, att kvantitetsbegränsning, särskilt beträffande reexporten, skulle kunna omintetgöra den väntade fördelen för transithandeln. Otvivelaktigt torde vara, att med avseende å nu ifrågasatt institut icke kunna åberopas samma skäl för rättighetens begränsning på detta sätt som med avseende å det danska kreditupplaget. Danska tullverkets vidlyftiga bokföring angående kreditupplagsgods samt själva formen av kredit på

tullen icke blott för varor, som skola återutföras, utan i allmänhet för importerade kreditupplagsberättigade varor, till dess det visar sig, att dessa uttagits till förbrukning inom landet, framkalla i och för sig krav på en skarpare begränsning än som betingas av de former, som givits nu ifrågavarande institut, vilket endast gäller restitution av erlagd tull för under vissa betingelser reexporterade varor.»

På dessa grunder hade ämbetsverken funnit sig böra ifrågasätta, att i regel ingen begränsning till kvantiteten bestämdes vare sig för import eller för reexport. I likhet med Sveriges Industriförbund, som yttrat sig i ämnet, ansågo ämbetsverken någon sådan begränsning ej heller ur synpunkten av industriens intresse påkallad.

I kungörelse den 13 december 1912 angående närmare bestämmelser rörande den i förutnämnda förordning medgivna tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara finnes icke heller något villkor angående viss minimikvantitet uppställt för restitutionsrättens åtnjutande.

Då sålunda, enligt vad jag anført, behovet av restitutionsrättens åtnjutande säkerligen kommer att göra sig kännbart även beträffande ur riket utförda mindre varupartier, och hinder med hänsyn till den nödiga kontrollens upprätthållande icke möter för sådan varuutförelse med paketpost samt industriens intressen icke synas komma att vederstå genom en sådan anordning, torde ifrågavarande förordning böra underkastas förändring i det av ämbetsverken angivna syfte.

De av mig nu ifrågasatta bestämmelserna torde böra träda i kraft snarast möjligt. Tiden för ikraftträdandet torde böra få bestämmas av Kungl. Maj:t.

Sedan departementschefen härefter uppläst ett i enlighet med nu angivna grunder utarbetat förslag till förordning om ändrad lydelse av §§ 7, 8 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara, hemställde departementschefen, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå Riksdagen att antaga samma förslag ävensom besluta, att de nya bestämmelserna skulle träda i kraft å tid, som av Kungl. Maj:t bestämdes.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle proposition av lydelse, bilagan litt. — vid detta protokoll utvisar, till Riksdagen avlätas.

Ur protokollet:  
Gunnar Schumacher.